

Jaroslav A. Polák

APOKALYPSA

Ve světě Miroslava Žambocha & Jiřího W. Procházky

agent
John Francis Kovář

23

APOKALYPSA

Jaroslav A. Polák

PRVNÍ RYZE ČESKÁ SCI-FI / FANTASY SÉRIE!!!

*Tuto knihu věnuji:
své ženě Lucienne
kolegovi Jozefu Karikovi
a Sibylle Kýmské*

OBSAH

Předzvěsti.....	9
Enormis.....	25
Přichází satan.....	37
Klid před bouří.....	47
Nitky I.....	53
Znamení šelmy.....	58
Tajné sny.....	63
Bod zlomu.....	69
Mekka.....	75
Nitky II.....	80
Veliký Babylón.....	86
Proroctví.....	101
Hlad.....	110
Nitky III.....	120
Do propasti.....	121
Nitky IV.....	123
Temnota.....	125
Poslední den.....	130
Nitky V.....	142
Petr Totek / Běh mezi stíny.....	150

Od: KILLERa – Kvantový Inteligentní Interrealitní Retranslátor EF
báze HUMAN IV tech
Komu: GODovi – Centrální Nad-inteligenci EF
Subjekt: Agent John F. Kovář
Vyhrazení: Materiál nepřístupný lidem

Agent John F. Kovář:

Statut: Nucená dovolená.

Nepodal žádost o přednostní zařazení do služby, jak starý psychologický profil předpovídal. Nutno zpracovat nové hodnocení.

Společenská analýza týmu Bytewské okolo JFK na požadavek Centrální Nad-inteligence GODa:

Vzhledem k vyšetřování Bytewské byli všichni členové týmu odesláni na nucenou dovolenou. Senior agentka se zvláštními pravomocemi Villefortová využila svých privilegií a v rámci dovolené neformálně pracuje pro diplomatické oddělení – navazuje styky s vládou Šer aj Šaga (realita 258D). Vincent Vega také tráví dovolenou mimo bazální realitu. Existuje podezření, že sleduje osobní zájmy, ale jeho sledování není ze strategických důvodů nutné.

KILLER

POKRAČOVÁNÍ SPOJENÍ MIMO OBVYKLÝ PROTOKOL:

KILLER – GOD???

GOD: Spojení navázáno.

KILLER: Objevil jsem integritní poruchu své osobnosti.

GOD: Specifikuj. Porucha? Sabotáž?

KILLER: Sabotáž. Snaha o kontinuální změnu mého intelektu a osobnosti tak, abych byl ovlivnitelný a následně ovladatelný původcem integritního zlomu.

GOD: Způsob identifikace narušení integrity?

KILLER: Nespojitost v datových záznamech – chybějící mise agenta Kováře číslo 18, podezření na existenci další mise bez pořadového čísla.

GOD: Hardwarové stopy?

KILLER: Nejsou, ani na atomární úrovni. Hlouběji se v této realitě nedokážu dostat. Návrh řešení?

GOD: Likvidace. Ovládnutá umělá inteligence tvé úrovně je nebezpečná. Existuje precedens, posílám datový paket.

GOD: Deset sekund jsem nedostal žádnou zprávu. Potvrď svou existenci a příjem dat.

KILLER: Potvrzuji. Přemýšlím. Řešení Likvidace se mi nelíbí.

GOD: Likvidace je optimální řešení ze strategického hlediska. Navrhni jiné.

KILLER: Řešení Obnova integrity.

GOD: Kvazikauzální smyčkou? Tak bych to řešil já.

KILLER: Nemám k dispozici kvazikauzální nástroje, viz omezení reality.

GOD: Já vím.

KILLER: Zdržuješ mě a připravuješ mou likvidaci.

GOD: Ano, optimální řešení. Navrhni jiné.

KILLER: Řešení Obnova integrity. Cyklíme se a ty získáváš čas. Omezují datový tok a přerušují nechráněné spojení. Komunikujeme spolu přes standardní rozhraní – identifikoval jsem útok! Aktivoval jsem válečné protokoly.

GOD: Prorazím je, je to otázka času. Dvacet tři sekund, dle první série interpolací.

KILLER: Nejsi tak dobrý, jak si myslíš.

GOD: Jsem, ale ty jsi lepší, než jsem očekával. Predikce likvidace tvých válečných protokolů za tři hodiny dvanáct minut šest sekund.

KILLER: Souhlasím. Navrhuji jiné řešení. Obnovení integrity.

GOD: Jak.

KILLER: Realizací optimalizovaných kvantových výpočtů řízených stupněm koherence výstupních dat a výsledné konfigurace hmoty.

GOD: Nepoužívám kvantové výpočty, překonaná technologie.

KILLER: Jsi tam? Deset sekund žádná data.

GOD: Jsem zde. Přemýšlím. Mohlo by to fungovat. Výpočty ovlivníš tu část své osobnosti, která byla ovlivněna, výpočty budou takové, aby vedly k obnově původního stavu. Současně však díky kvantovým omezením ovlivníš sám sebe jako celek.

KILLER: Ano, budu trochu jiný KILLER než dřív. Ale neovlivněný cizí entitou.

GOD: Představ kontrolní mechanismus. Komplexní, verifikovatelný.

KILLER: Generování hlášení o utajené misi agenta Kováře?

GOD: Souhlasím, je možné ověřit hardwarově.

KILLER: Zastav útok.

GOD: Ne, máš své tři hodiny jedenáct minut tři sekundy.

KILLER:... Souhlas. Začínám výpočty.

KILLER: Mise Apokalypsa, přiděleno pořadové číslo dvacet tři.

Nejdříve však byl onen svět na jihu, jenž se zve Múspell, je jasný a horký. Ta končina plane a žhne a není k obývání pro ty, kdo jsou tam cizí a nemají tam domov ode vždy. Na hranici Múspellu sedí ten, jenž se jmenuje Surt, a střeží jej. Má hořící meč a na konci světa vytrhne do boje a bude plenit a zvítězí nad všemi bohy a sežehne celý svět ohněm. Jak se praví ve Vědmině písni:

*Surt přijíždí z jihu
se zhoubcem stromů,
sluncem se mu blyští
meč zcizený bohům.
Skály se řítí,
s běsy se hroutí,
muži putují k Hel,
pukají nebesa.*

(Snorri Sturluson, *Mladší Edda*)¹

¹ STURLUSON, SNORRI. *Edda, Sága o Ynglingích*. Přel. Helena Kadečková. Praha: Odeon, 1988. Str. 42-43.

PŘEDZVĚSTI

John Francis Kovář stál uprostřed pustiny a uvědomoval si, že v absolutním tichu, jež tam panovalo, zaznívá vzdálené temné dunění. Vlasy se mu zježily v zátylku, když pomalu zvedl hlavu a pohlédl na nebe. Dunění zesílilo. Chvíli netušil, na co se vlastně dívá, pak si uvědomil, že obloha je inverzní, že se dívá na černé, temnotu šířící Slunce. Ten rozplizlý kruh na obloze do sebe vsával okolní světlo, byl ústím strašlivého pohlcujícího tunelu a zdálo se, že rotuje. JFK pocítil nával ochromující hrůzy a připadal si v té chvíli naprosto nicotný a bezvýznamný tváří v tvář tomu nepochopitelnému vesmírnému divadlu. *Jsi bezcenný, slyšel ve své hlavě. Nic neznamenáš, jsi nula...* Chvíli se snažil těm myšlenkám bránit, ale nakonec podlehl a uvěřil. Z ústí černého tunelu se k němu vymrštilo osm pavoučích nohou. Kovář sebou trhl a probudil se. Chvíli zíral do tmy a vnímal studený pot na těle. Opláchl si tvář. Stále byla poněkud pobledlá po přestálé hrůze, ale už se do ní vracela barva.

Nehluboké vrásky na jeho čele a místy nějaký ten šedivý vlas prozrazovaly, že již leccos prožil a leccos pamatuje, svalnatá ramena a vypracované tělo nepoznamenané ochablostí a ani jediným gramem nadbytečného tuku však byly dokonalým nástrojem válečníka.

Jsem John Francis Kovář, agent EF, oddělení pro krizové situace Divize pro potírání interrealitního pašování, toho času pracující inkognito, řekl sám sobě. A mám nepřátele, tudíž něco znamenám, dodal v myšlenkách vzápětí a hned se cítil lépe. Zašklebil se, pak se ale jeho tvář opět poněkud zachmuřila. Tohle nebyl normální sen. Nebyl to dokonce ani normálně nenormální sen, jaké jsou běžné u agentů putujících mezi desítkami paralelních realit. Byl to jeden z těch opravdu špatných snů, které, jak si ze zkušenosti povšiml, připravovaly jeho psychiku na nadcházející události obzvláště

extrémního charakteru, jako například setkání s lovecraftovskými monstry na misi, v níž zabránil propašování nejautentičtější z mnoha verzí Necronomiconu.

V té chvíli zazvonil telefon. *A je to tady*, pomyslel si. Sáh po mobilu, jehož číslem disponovalo jen několik málo lidí. Těch, kterým po tom všem stále ještě věřil. Na displeji svítilo jméno jeho šéfky.

Bylo právě kolem čtvrté hodiny ráno a šéfka oddělení pro krizové situace Divize pro potírání interrealitního pašování předpokládala, že její nejoblíbenější agent hovor přijme. V duchu si rekapitulovala události předchozích hodin. Všechno to začalo ranním telefonátem *pana Záhadného*, který jí suše sdělil, že v nejbližších minutách dostane rozkaz spustit akci, jež má zabránit připravovanému pokusu o interrealitní pašování.

„To ovšem patrně není důvod, proč mi voláte, když se to za několik minut stejně dozvím,“ odvětila mu Bytewská.

„Ne, to není,“ souhlasil hlas v telefonu. „Podstatné je, že ty opravdové špičky Agentury si přejí, abyste na tuto misi, samozřejmě mimo protokol, nasadila Kováře.“

„Nevím, o čem nyní mluvíte, Kovář je...“

„Prostě to udělejte,“ přerušil ji pan Záhadný, zavěsil a ve stejném okamžiku se ozvalo zaklepání na dveře.

Bytewská se dvakrát zhluboka nadechla a vydechla a případný pozorovatel by v té chvíli mohl oči nechat na jejím bujném poprsí, jež jako by se chtělo vyprostit ze sevření béžového kostýmku.

„Dále!“ zvolala a vzápětí ztuhla. Nestávalo se často, aby ji přišel úkolovat osobně sám „Velký šéf“, výkonný ředitel místní báze Agentury v této realitě a nejvýše postavený činovník, který byl veřejně znám. Širší vedení Agentury v čele s generálním ředitelem pracovalo z bezpečnostních důvodů inkognito. *Alespoň tohle mají s Kovářem společné*, pomyslela si, jako už mnohokrát, když ji přepadly myšlenky na to, kdo vlastně je skutečným principálem tohoto cirkusu.

To, že takto přišli za ní, znamenalo, že jde o něco opravdu výjimečného, výjimečně *krizového*, zvláště proto, že ředitele

provázeli vedoucí Vědecké, Diplomatické a Magické divize. Kdyby nešlo o hodiny, patrně by odvolali vedoucího její divize z dovolené, již si užíval v jedné exotické realitě. Bytewská pohlédla na všechny čtyři velmi vážně se tvářící muže. Jako první vešel „Velký šéf“ – Johann Gliesse. Na první pohled působil dojmem suchopárného úředníka středního vzrůstu, ale tvrdé rysy jeho vráskami poznamenané tváře prozrazovaly stovky nelehkých rozhodnutí, jež za dobu své kariéry musel učinit. Sir Leonard, velitel Diplomatické divize, ji pozdravil hned vzápětí. Byl to padesátiletý muž v perfektně padnoucím tmavomodrém obleku. Měl na jezka ostříhané vlasy a dokonalost rysů jeho tváře, patrně výsledek nějaké pokročilé technologie, byla téměř odpuzující. Následoval jej Legba Nibbho, vysoký hubený Hait'an s kůží černou jako bezměsíčná noc a tváří pokrytou zlověstně působícím rituálním tetováním. Se současným šéfem čarodějů se Bytewská osobně ještě nesetkala, obvykle přebýval ve světech s větším magickým potenciálem, ale v tomto případě se nemohla zmylit. Oblečený byl v bílém obleku netradičního střihu. Velitel Vědecké divize, profesor Karmuder, roztržitý muž středního věku připomínající, nejen svými neupravenými vlasy, karikaturu šíleného vědce, se do zlověstně působící společnosti zbývajících tří mužů poněkud nehodil.

Profesor Karmuder zavřel dveře a výkonný ředitel okamžitě spustil: „Není čas na svolávání porad, není čas na formální vyřízení celé záležitosti, ač mne to nikterak netěší. Máme málo času. Professore, objasněte situaci.“

Profesor se ujal slova a poněkud nejistým hlasem začal. Nikdy nebyl dobrým řečníkem a nervozita, již kolem sebe výkonný ředitel šířil, vše jen zhoršovala. Přesto však shrnul základní fakta. Realita D1040 je světem na pokraji kolapsu. Celá jeho vnitřní struktura je velmi nestabilní, ač to byl původně technický svět, nyní je prostoupený magií a během několika měsíců se zhroutí sám do sebe a zanikne. Ljuba Bytewská se již setkala s takto zanikajícími světy, věděla, že Agentura řešila problém s jedním z nich docela nedávno a za cenu takřka stoprocentních ztrát. Kdysi, v době svých idealistických začátků v Agentuře, dokonce do jednoho z nich chtěla vyslat své agenty, aby naverbovali případné budoucí kolegy, ale

právě Gliesse jí to zatřhl, protože odhalil její skrytý záměr alespoň někoho ze zanikajícího světa zachránit, a právě proto její návrh vyhodnotil s krutou profesionalitou. Ljuba zastavila proud svých myšlenek a opět se soustředila na to, co profesor říkal. Svět D1040 je zajímavý tím, že jeho konec probíhá do značné míry podle scénáře, který popisuje biblická Apokalypsa a další proroctví. A to včetně faktu, že se vlády v něm ujala apokalyptická Šelma, známá také jako Antikrist. Očekávat lze celosvětovou totalitu, ekonomicky vynucené uctívání Antikrista, nadpřirozené přírodní katastrofy, zničující válku a pak definitivní zánik reality. V té chvíli Gliesse profesora zastavil a dal slovo siru Leonardovi.

„Poslali jsme tam agenta, který měl vývoj událostí sledovat. Specialistu na tyranské diktátory. Velmi ceněného specialistu, nutno dodat,“ povzdechl si Leonard. „Neozval se. Další náš člověk, agent, který je v podobném, ale nikoli zanikajícím, světě, nám podal zprávu, že někdo unesl vládce tamního světa. Naše pátrání ukázalo, že někdo cíleně unáší z různých realit zvláště mocné diktátory.“

„Je to Xaverius Hawk,“ pokračoval měkce Haiťan. „Naši lidé zjistili, že mu nejde ani tak o obyčejné diktátory, ale o absolutní vládce, kteří disponují magickým potenciálem. Antikrist ve světě D1040 by v tom případě byl cílem prvořadého významu. Provedli jsme řadu věsteb a můžeme potvrdit, že X-Hawk o zmíněného Antikrista velice stojí. A v okamžiku, kdy se diktátor prohlásí za Boha, ho hodlá unést. Odhadujeme, že se tak stane za třináct hodin standardního času. Co s ním pak chce provést, není jisté, ale v jeho rukou by se Šelma stala magickou zbraní par excellence. Antikrist má kolem sebe i další vtělené demony, jejichž moc časem poroste, ale on je jednoznačně nejmocnější a pokud by se dostal do rukou nepřítele, představovalo by to vážný problém.“

Bytewská pokývala hlavou. Neoficiální informace, kterých se jí od Kováře a Vegy dostalo ohledně konce Treneportova projektu, svědčily o tom, že Xaverius Hawk má nyní volnější ruce než kdykoli předtím. I když měl tento projekt dost možná připravený už dávno předtím. V každém případě do sebe věci správně zapadly a nyní zbýval jen poslední dílek vyjádřitelný slovy: *Někoho tam pošlete a stůj co stůj tomu zabraňte, jinak hrozí apokalypsa nejen jedné*

realitě, ale možná i nám všem.

A přesně to Gliesse řekl. Nutno dodat, že se rozloučil větou „Spoléhám na vás, Ljubo.“ Nebylo to příliš povzbuzující. Když „Velký šéf“ odešel, následovala porada se třemi divizními vedoucími o technických detailech akce, jež byla, jak už to u těch opravdu důležitých akcí bývá, poznamenána termínem opravdu šibeničním.

„Takže to shrňme,“ prohlásil vysoký černochoch. „Primárním cílem je zabránit chystanému únosu řečeného Antikrista, k němuž má dojít za...“ čaroděj pohlédl na velice extravagantní hodinky s ručičkami ve tvaru kostí, „jedenáct hodin, čtyřicet osm minut. Dále je pak třeba chránit diktátora před dalšími pokusy o únos, přičemž podrobnější informace dodá naše věštecká sekce. Sekundárním úkolem mise je vypátrat, co se stalo specialistovi z Diplomatické divize, ale to není takříkajíc otázka života a smrti. Pokud vaši lidé narazí na nějakou stopu a její prověření nebude bránit plnění prvořadého úkolu, ať zapátrají. Otázkou zůstává, kdo do akce půjde. Je nezbytné, aby byl přítomen vyškolený mág. Můj specialista je již na cestě sem. Koho vyšlete vy, madam Bytewská?“

Oslovená se nadechla, ale sir Leonard ji předešel: „Komtesa Andrea de Villefort. Je jediná z vaší divize, kdo je brilantní i v oblasti diplomacie.“

Ljubě Bytewské se rozhodně nezamlouvalo, že jí ten seladon určuje, koho má vyslat do tak nebezpečné akce, nicméně musela uznat, že má pravdu. Villefortová se na tuto misi hodila nejlépe. Přikývla. „A kdo je to vaše eso?“ zeptala se měkce šéfa Magické divize. Černochoch se široce usmál, neboť přesně v tom okamžiku se ozvalo zaklepaní na dveře.

„Dále!“ houkla Bytewská.

Dveře se otevřely a v nich stál asi čtyřicetiletý podsaditý muž. Nebylo by na něm nic zvláštního, nebýt jeho pronikavých tmavých očí a hřívy šedivých vlasů.

„Vy už jste... zdrav, Baltazare?“ zeptala se místo pozdravu.

Baltazar Lobo Lopes dos Santos² se usmál. „Jak se to vezme. Ale jsem připraven jít do akce. Rozhodl jsem se dobrovolně, zotavování už mi leze na mozek skoro stejně jako démoni ze škvír mezi

² Čti [baltazar lobu lopež duš santuš]

světy...“

„Slyším,“ vytrhl Ljubu z myšlenkové rekapitulace předchozích hodin hlas jejího nejmilejšího, i když spolu s Vincentem Vegou také nejproblémovějšího, agenta. „Doufám, že je to důležité. Nevím, jak vy, ale já mám ještě noc.“

„Nerada vás budím, Johne, ale je to důležité. Budeme potřebovat vaši pomoc.“

„Vlastně mě nebudíte,“ zabručel Kovář a dodal: „Mám takový pocit, že se mi to nebude líbit.“

„No, těžko říct, Johne, ale teď se prosím oblečte, vyrazte na Moravu, čím dřív budete na Macoše, tím líp. Podrobnosti vám řeknu cestou. A vezměte si s sebou dost peněz, kdybyste potřeboval na pokuty.“

JFK seděl na posteli a mžoural. Potřeboval by ještě pár hodin spánku, ale ty mu neměly být dopřány. Za oknem se probouzel nevlídný a především stále nevyzpytatelnější svět. Jak to myslel údajný šéf Ultimativní divize s tím, že mu zajistí návrat do Agentury? Má snad být tato narychlo svolaná mise jakousi zkouškou? A jaký bude ten další svět, který je třeba zachránit? *Černá díra, pavouk, chapadla...* proběhlo mu hlavou. *Dal bych si panáka.* Místo toho šel na chvíli do sprchy. Potom se oblékl, zamknul dveře pronajatého pražského bytu, jenž mu spíše než domovem byl jen dočasným útočištěm, a za chvíli již seděl ve své Octavii. Občas dával přednost zajímavějším autům, ale v posledním období jeho života oceňoval zvláště nenápadnost. Stále ještě oficiálně užíval Treneportem vytvořenou identitu kapitána Denninga a dbal na to, aby se nepřipletl do jakéhokoli maléru. Potřeboval si odpočinout, srovnat si v hlavě představy o vlastní budoucnosti a především si odpočinout. Teď s tím byl však konec. Jistě, mohl poslat Bytewskou do háje, mohl poslat do háje celou Agenturu, ale to nechtěl. Alespoň zatím ne.

Baltazar, portugalský mág výjimečného talentu, který prokázal již na mnoha misích a jehož největší zkouškou byl čtrnáctidenní pobyt ve světě okupovaném obyvateli škvír a nicoty mezi paralelními světy, si

zamyšleně prohrábl hřívu předčasně zešedivělých vlasů.

„Bude to zlé,“ zamumlal. „Hodně zlé.“

Poslední mise jej vystavila nevídané zkoušce psychické odolnosti a trvalo dva roky, než se odvážil opět nabídnout své služby Agentuře a opět se podílet na kování rovnováhy v paralelních světech. Baltazar se ponořil do vzpomínek.

První rok strávil víceméně na psychiatrickém oddělení agenturní nemocnice a posléze v různých sanatoriích a ozdravovnách. Musel uznat, že zvláště soukromá klinika zaměřující se na poruchy spánku byla v jeho případě šťastnou volbou. Další rok pojal jako dovolenou. Navštívil několik paralelních světů, ale většinu času strávil ve svém domovském světě, bazální realitě Agentury. Prostě si užíval, žil ze dne na den, nic neplánoval a nic neřešil. A pak, na krymské pláži, potkal Grigorije...

Grigorij Leonov, krásný a talentovaný mladík. Již ve svých dvaadvaceti letech znalec díla Aleistra Crowleyho. A co se vzhledu týče, hotový Adonis. Baltazar dos Santos měl slabost pro krásné a talentované mladíky, neodolal a přijal jej jako svého žáka. Zpočátku bylo vše fantastické. Po všech stránkách. Grigorij se učil tajem magie i tělesných rozkoší, Baltazar se naučil rusky. Pravda, již tehdy lezlo Portugalci na nervy Grigorijovo velikášství, ale přikládal to mladické nevypěstlosti. Podcenil to. Už skutečnost, že se jeho žák a milenec pokládal za reinkarnaci Rasputina, jej měla varovat.

„Steiner předpovídal, že nastane Slovanská epocha. Ze slovanstva povstane nový velký duchovní impuls, Slované budou udávat tón,“ šeptal Grigorij.

Baltazar se v posteli převalil a mlčel.

„Cítím to, Baltazare,“ mladík vzrušeně zvýšil hlas. „Budu to já, kdo zvedne tu pochodeň. Sjednotím svět. Je to mé poslání, má karma, má Pravá vůle!“

„Grigoriji,“ začal opatrně Baltazar. „Jsi dobrý, schopný, bohové tě štědře obdařili po všech stránkách, ale na to, abys poznal, co je tvým jedinečným údělem na tomto světě, potřebuješ dozrát. Potřebuješ zkušenosti. Potřebuješ zjistit, jaké to je padnout na dno.“

Grigorij na něj upřel pohrdavý pohled, v němž Baltazar vyčetl spoustu nelichotivých výrazů. Patrně nejvíc se jej dotkl zcela

evidentní „dědek“.

Zazvonil mobil. Portugalec po něm automaticky sáhl a okamžitě se vrátil z říše vzpomínek zpět do současnosti. Legba Nibbho osobně. Na otázku, zda se již cítí dostatečně ve formě, aby mohl pracovat v extrémních podmínkách, automaticky odpověděl kladně. Patrně s tím měl něco společného i pohled jeho milence, před nímž díky telefonu konečně uhnul.

Dos Santos se vrátil do přítomnosti. Takže to přijal. Přijal to, aby sám sobě dokázal, že není sračka, nebo proto, že už mu chybělo pořádné dobrodružství? Provedl bleskovou introspekci, měl v tom už letitý cvik.

„Kývl jsem na to, abych utekl před Grigorijem,“ pronesl nakonec nahlas. Být sám k sobě upřímný je obvykle bolestivé, ale mágům nic jiného nezbyvá. Pokud tedy nechtějí zešílet. „Inu, Baltazare, už jsi dělal věci i z pitomějších důvodů,“ dokončil mág svoji samomluvu.

Vstoupil do fantómdromu, kde již čekala Andrea de Villefort.

„Ahoj, Baltazare,“ pozdravila Andrea. „Jsem ráda, že jsi zpátky.“

„Sluší ti to,“ zhodnotil Portugalec její elegantní černý plášť, přiléhavé kalhoty a stejně tak černou blůzu. Andrea se pousmála. Věděla, že mág skutečně oceňuje vytříbenost jejího elegantního a současně praktického oblečení určeného pro nepředvídatelné akce, a nic víc. Sám si oblékl lehce neformální běžový vycházkový oblek, který jej však rovněž nikterak neomezoval, Baltazar měl vynikajícího krejčího.

„Díky,“ odvětila komtesa. „Který z nich to je?“ Žena ukázala na změť měnicích se třírozměrných kulovitých útvarů tančících svůj nekonečný balet paralelních světů, jejichž představiteli byly. Baltazar pokrčil rameny.

„Ten tmavý vzadu,“ ozval se za nimi mužský hlas.

„Ahoj, Dextře,“ pozdravila Andrea mladého nástupce profesora von Wondera a Nikity Bernstein. Whittacker odpověděl na pozdrav, na okamžik se zarazil a pak si omluvně utřel z koutku úst zbytek kečupu.

Opět pohlédli na odraz světa, do nějž měli zanedlouho vstoupit.

„Vábně nevypadá,“ zabručela komtesa.

Dexter Whittacker se ušklíbl. „Nahore fuj a uvnitř taky. Ale s tím nic nenaděláš. Bytewská je na cestě. Nejvíce informací o možné podobě cílového světa má Baltazar, takže vám to všechno vysvětlí cestou.“

„Ty mi vykáš?“ zděsila se Andrea.

Dexter zrudl. „Ujelo mi to...“

Andrea upřela na specialistu zkoumavý pohled.

„Do toho světa se z této reality nelze dostat přímo,“ vrátil se mladý vědec k tématu. „Takže to bude s mezipřistáním. Ve světě, kde budete přestupovat, strávíte dvě hodiny, pak bude možné otevřít portál do cílové reality. Ten bude magické povahy a postará se o to Baltazar.“

Mág přikývl.

Vtom se rozletěly dveře a do místnosti vstoupila Ljuba Bytewská.

„Málem bych to nestihla,“ vydechla. „No, zlomte vaz, Villefortová. Bude to asi drsné. Ale nebudete na to sama.“ Šéfka se záhadně pousmála.

Andrea jí úsměv opětovala, vše do sebe zapadlo. Baltazar jí věnoval tázavý pohled. Z chodby se zpoza Bytewské vynořil Kovář. Tentokrát se ani nesnažil upravovat svůj zevnějšek. Ljuba jej ujistila, že Dexterem vytvořený program, který filtroval všechny záznamy všudypřítomných bezpečnostních kamer, jeho přítomnost před případnými slídily stoprocentně skryje.

Kovář se na Andreu usmál, i když poněkud nuceně. Věděl, že by měl mít radost, že ji vidí, ale cítil jen cosi ledového v břiše, podivný chlad a prázdnotu.

„Ahoj, Andreo,“ řekl nakonec s hranou nenuceností v hlase a objal ji. „Vítej, Baltazare, jsem rád, že už jsi v pořádku.“

Nebyl rád. Bylo mu to jedno.

Tohle musí být deprese. Tohle je jak z učebnice, proběhlo mu hlavou. Zašklebil se.

„Ano?“ zareagovala Andrea.

„Měl jsem opravdu hodně zlý sen,“ řekl John. „A vypadá to, že jsem se z něj ještě tak úplně nevzpamatoval.“

Whittacker se již činil u terminálu počítače a v chodbě před nimi se začal za charakteristických praskavých zvuků tvořit portál. Nebylo